

SALMOS-ARROLO PARA O NENO DE BELÉN, EN BEGONTE

- 1.- Salmo da Auga
- 2.- Salmo do Lume
- 3.- Salmo da Terra
- 4.- Salmo do Aire

SALMO DA AUGA

Ouh, que enchan as augas na fervenza do salmo,
teñan forza de océano, fondo berro de río,
raio puro de neve, porque é a Deus a quen falo.

Ai, que canten as augas amenceres de orvallo,
augas mansas, ovellas pacendo claridades,
fontes de alba e cantiga, que é un neno a quen anaino.

Anaina, meu neninho,
mariñeiro afogado:
todo é mar polas veas,
todo é auga no abraio.

Anaina, pobre home,
asulagado en pranto
e en chuvia desmedida,
entre limo e desazo.

Anaina, neno-Deus,
camiñante buscando
a frescura da fonte
pola fírgoa dos labios.

Anaina, río Miño,
río Parga nun canto
co Ameneiro e o Ladra
e co Porto Lousado.

SALMO DO LUME

Ouh, que ardan as silvas dende o misterio ó soño
sen consumirse nunca. Que todo sexa chama
encendendo o meu salmo, que é un Deus a quen adoro.

Ai, que teña a palabra toda a calor do corpo
e a tepidez da vida e o latexo do sangue
mornamente fluindo, que é un neno a quen arrolo.

Arroró, rapaciño
axeado no Polo
da frialdade nosa
que te ignora nos outros.

Arroró, triste neno
que a metralla do odio
queima en tódalas guerras
que sacoden o globo.

Arroró dos queimados
pola vida no esforzo.
Arroró dos que gardan
a brasa dun remorso.

Arroró de Begonte,
Belén dos xenerosos,
incendio ou labarada
de paz para os encontros.

SALMO DA TERRA

Ouh, que xurda da terra o louvor como as plantas,
sexa árbore forte dunha semente antiga,
sexa carballo mítico, que é para un Deus vincalla.

Ai, que sexa herba lene, madresilva ou bisnaga,
chuchamel a cantiga, herbaluisa ou romeo,
tomentelo ou mapoula, que é para un neno a anaina.

Anaina, caravel
na terra magoada
pola cobiza longa
que envelena a esperanza.

Anaina, neno-Deus,
mineiro entre a poalla,
o paro e o perigo,
bebendo sombra amarga.

Anaina, pequeniño,
no labrego que ara
e sementa e recolle
encadeado á herdanza.

Anaina, meu ruliño,
que en Begonte tes casa
entre as xentes de ben
e entre os mofos da chaira.

SALMO DO AIRE

Ouh, que o aire na noite deixe un seu asubío,
móvase e sexa vento, toque harpa xigante
que é para o Deus que nace a música e o grito.

Ai, que o vento enmudeza, que pase manseliño,
bolboreta lixeira, dondo luír de rosas,
onda esvarando leve, que é para o Neno un bico.

Un bico, meu rorró
que pregas aire limpo,
pobre home a respirar
a porcalla e o lixo.

Un bico a quen o vento
da droga ten tendido
e busca e non encontra
o vello paraíso.

Un bico para a fronte
de tódolos vencidos
pola distancia longa,
coma un túnel sombrío.

Un bico no Belén
de Begonte ós amigos
para encher de aire o peito
e face-lo camiño.